

L'Aiguat de Sant Lluç

Admetem col·laboració de tot-hom però no volem anuncis ni esqueles mortuòries

Periòdic quinzenal satíric, polític, humorístic, de la Conca de Barbarà

Redacció: Carretera, 49 - Vilaverd

Els originals no's tornen. Si no agraden se vendran a pes de paper al preu del dia

Director Propietari: Ignasi de Llorens Mauri

Any II Núm. 9

Vilaverd 15 Gener 1932

Número solt 0'15 ptes.
Any 4'00 "

A la "Trinitat" i els seus escolans

ARA PARLO EN SERIO

L'embestida que *Pedregada* em feu en el seu primer número no em va sorprendre gens. Sabia que de temps corria per Montblanc la nova de que jo era una espècie d'*home de palla*. Aquest nou periòdic *independent* que amb tanta *independència* ja vaig dir que recordava la guerra del francès, en paraules i termes prou clars encara hi afegeix que jo soc un venut.

L'home que això ha escrit em pot venir a trobar per comprar-me i sabrà com penso. Ja sé que no vindrà. Però jo afirmo que qui creu que un altre es ven és perquè ell ha comprat o s'ha venut moltes vegades. Recordem, si no, l'adagi castellà que diu: *Piensa el ladrón que todos son de su condición*. Vull dir que mentre jo amb tota la modèstia i de tota la vida que intervinc en periòdics eomarcals, a la *Pedregada* hi veig escrits una pila de noms i cognoms que periodísticament parlant els deuen coneixre a casa seva, perquè el que's aquí ni el Pere Tonto sab qui són.

Tot això és per començar i perquè els llegidors es vagin convencent de qui són i qui deixen de ser els emboscals, perquè abans cal fer un xic d'història. Això ja ve d'ençà de les eleccions municipals.

Tothom sab l'interès marcadíssim que jo tenia perquè a Montblanc, on hi fins tantes amistats, guanyessin les esquerres, o millor dit, la candidatura que enarboraba en aquells moments el canvi de règim com a fi primordial. Vaig aportar-hi el meu modest concurs i la victòria, amb l'esforç de tots, va ésser un fet.

Una cosa, però, em dolia. I és que en aquella ocasió l'element sa i esquerrista dels «Catalans» no plantés bandera. Aquells dies parlant amb varis dels seus associats vèia en tots el mateix desig d'acabar amb aquell estat de coses. A la vigília de les eleccions un em deia: «Jo votarè per les esquerres». «O això s'arregla seguidament o jo em faig donar de baixa i em quedo a casa», repetia un altre. «No trobem qui vulgui anar per regidor.» «Ens falten interventors.» Aquestes eren les exclamacions més corrents dels amics i coneguts, que demostrava el mal content general que allí hi regnava.

Qui vulgui negar aquest estat de protesta d'aque-

lla Societat és que vol negar l'evidència, tan és aixís, que al dia de les eleccions, la majoria de socis va votar contra la seva mateixa candidatura. Aquell estat d'indisciplina i de mal content donava els seus fruits i als pocs dies el Centre conegut pels «Catalans» en Junta General s'adheria al partit d'Esquerra.

En aquest moment és quant comença la barra i el cinisme dels homes de la «Trinitat» i demés escolania. Democràticament el Centre on ells convivia havia obtingut per seguir una nova orientació política, i ells més lligueros que el propi Cambó s'hi havien quedat tant fresquets, Vull dir que ni a la reunió feien constar la seva protesta, com era natural si així ho sentien, ni, i això és lo més greu, s'havien fet donar de baixa. Quant als pocs dies vareig ésser a Montblanc i m'ho varen explicar no m'ho acabava de creure. Els «Requesenti, Queraltini i Talaverini» i demés comparses socis d'un Centre adherit a l'«Esquerra Republicana»? I jo em deia per tota resposta: o jo no se on soc o és que al món hi ha molta barra.

I, efectivament, jo ja sabia on era, el que hi havia era més barra, més barra de lo que em figurava perquè a les primeres eleccions que és allà on s'havia de demostrar amb fets el canvi de política efectuat, aquesta «Trinitat» augusta ja buscava la manera de pastejar i de fer quedar en ridícul la nova orientació política que havien acordat seguir els socis d'aquella casa. Vens aquí el perquè es va imposar el sentit comú que acordava l'expulsió d'uns homes que s'indisciplinaven, a la que en seguiren molts d'altres que's donaren de baixa.

I aquí és on rau el pot de la confitura. Es veu que si una entitat afiliada a l'Esquerra hagués tingut el cinisme de votar i fer *pasteletjos* amb la candidatura agrària lliguera no hauria passat res. Però com que els socis no van estar per raons, les raons varen venir després de la derrota del candidat agrari.

¡I quines raons! Prenen per cap de turc als Poblet, com si fosin la sola voluntat d'una societat que d'una manera democràtica i amb vot secret acordava seguir una conducta determinada i comença l'embestida més ferotge i de més mala fè que mai s'haig vist en un periòdic. I allà va que trona; Negocis, família, assumptes particulars, tota l'immundícia i la podridura que's capaç de sortir d'una pluma verinosa, s'aboca damunt les planes del quinzenal que d'ençà d'aquell dia és conegut per nosaltres amb el nom dels badocs. Perquè

no més badant i badallant hi ha algú capaç d'empassar-se tota la brutícia que damunt d'aquelles planes s'hi ha escrit.

Unes fulles que tothom de Montblanc i dels seus voltants sabia qui les havia fetes i d'on havien surtit sense com va ni com costa les hi carreguen al damunt igual que uns neulers. No hi fa res que després el Jutjat es cuidés d'aclarir-ho i es demostrés que no era veritat. La qüestió era, un dia i un altre dia, anar repetint la cantarella per allò d'aquell refra que diu: «Calúnnia que alguna cosa en queda». Igual com ara m'ho voldrien fer a mi, si no que van errats i els hi sortirà el tret per la culata.

Bé, doncs com anavem dient, jo davant d'aquesta campanya i com actor i espectador que n'havia estat, amb motiu de les eleccions d'Abril i de Juny em deia i però és possible que a Montblanc no hi hagi ningú que posant els punts damunt les is, desenmascarar la conducta d'aquests senyors que es diuen catòlics, apostòlics i romans! No? Doncs *allà va este chico* (ves per on ara em torno jove) *Llorens de Vilaverd*. I vaig fer un article per *Renovació*, periòdic que ja m'havia publicat alguna cosa. L'article com és natural anava firmat i per resposta vaig rebre unes ratlles de l'amic lborra donant-me tota mena d'excuses i explicacions, però diguent-me que no el podien publicar.

Doncs em faré un periòdic per mi. I veus aquí d'on ve el naixement de L'AIGUAT DE SANT LLUC, periòdic satíric polític i humorístic que respón a la meua opinió personal, personalíssima, d'apreciar les coses d'aquest món. Ara bé. Jo podia des d'aquest periòdic haver fet una campanya d'escàndol i no l'he fet. M'he limitat a tractar irònicament les noves diverses que en aquests temps darrers m'han plogut per escrit o a cau d'orella. Si hagués volgut fer sang, d'alguns dels que ara criden molt, segurament que no s'en cantaria gall ni gallina.

Però el que no he fet jo veig que ho fan ells, perquè a darrera hora i seguit d'unes fulles que'ls hi hauria de fer caure la cara de vergonya, si és que vergonya tinguessin, em surten amb aquesta *Pedregada* de periòdic *independent* i que de tan *independent* que és, omplena quatre cares de paper per tractar exclusivament del cognom Poblet i del meu, per a dir-me que soc un venut.

Al cap en som. Podia jo haver publicat en forma de contes unes historietes, que no són historietes si no fets, d'uns llibres que's van haver de fer de nou per a guanyar un plet, i no ho he fet; un altre que parla del no desitjar la muller del pròxim, manament de Déu, que'ls que estan més obligats a guardar-lo són els que l'obliden, i tampoc ho he fet.

Ara mateix, d'ençà de la *Pedregada*, ja m'han parlat d'unes hipoteques que temps endarrera havien de portar a algú entre reixes i que també vol dir-hi la seva en aquest nou enrenou periodístic sense com va ni com costa; d'uns negocis de Barcelona d'un *senyor* nou de trinca que veig que també crida molt i em vol donar lliçons. I em parlen, i em detallen, i alguns em firmen en blanc i en negre moltes coses que em burxen a l'orella i m'ho callo. I consti que m'ho callo havent-me dit que soc un venut, que en el sentit moral és el pitjor que poden dir a un home.

Però consti a tots aquests senyors, siguin actors, o siguin comparses, que la paciència ve un dia que s'acaba. I que a l'atac vil contestaré d'una vegada i

per sempre amb el mateix atac.

No estic disposat a que parlin ni un dia més d'*emboscats* aquets homes que fan firmar articles a un individu, que unes hores després em ve a trobar a mi diguent-me que no hi ha tal firma i que no li consta res del que en l'article es diu.

I no vull ni puc tolerar que vinguin a volguer rentar roba aquells que de tan bruta que la porten ni podrien anar pels carrers.

¿Entesos?

IGNASI DE LLORENS.

Al darrer número del periòdic *independent* hi vàrem trobar a faltar una firma. La del Pere Tonto. Així el segon *equip* hauria estat complet. I de passada hi hauria hagut més *independència*.

BOXA POLITICA

Mercès als nombrosos amics i periòdics de Tarragona que amb motiu de les injustes paraules del periòdic *La Pedregada* provocades d'un retruc que tothom ja sap.

Agraïm els escrits i continuarem la nostra campanya a ratos sèrios i a ratos humorístics, com és L'AIGUAT DE SANT LLUC.

*

Se topen fraternalment un veí de la Guàrdia i un altre de Montblanc. El de la Guàrdia pregunta ¿quant s'acabarà L'AIGUAT?, encare que tinc una sospita, L'AIGUAT de vegades surt cada vuit dies, altres cada quinze i altres cada vint.

El de Montblanc respon: home no hi ha res d'estrany. L'AIGUAT surt quan l'atmosfera és carregada i si no surt més és que hi hauria secada i tú sabs millor que jo que de vegades hem estat mesos sense pluja.

*

Hem rebut per gir postal la quantitat de 200 pesetes d'un suscriptor que passa l'estiu a Montblanc, que viu a Barcelona i que's distingeix sempre en fer donacions en obres de cultura. No diem res més perquè el dit senyor ens demana en atenta lletra reserva.

Agraïm les 200 ptes., doncs si bé no anem curts de diners no anem llargs i sempre és bo tindre una poma per la sed.

*

Es necessita un bon pagès per portar una bona peça de terra regadiu i plantada. Si veu la carretera i el ferrocarril. El contracte, sigui arrendament o a parts, és per tres mesos, renovable si les condicions resten signades degudament.

Per detalls i demés demaneu-los o bé a la Redacció Carretera, núm. 49, o bé a l'Impremta del Periòdic

o bé a cal Babet.

EL TEMPS.—Fa fred i canvis sobtats de temperatura. Hi ha refredats anomenats «la passa».

La Setmana dels Barbutos es porta bé, honora el nostre Director.

El número 7, conegut en la història periodística de la Conca de Barbarà per L'Aiguat de la Trinitat de Montblanc, continua amb èxit, a l'extrem que no més en tenim uns 20 exemplars.

S'ha arribat a pagar per un número l'aristocràtica pela.

La Redacció de L'AIGUAT DE SANT LLUC, amb l'adhesió dels accionistes forans, es reuneix la diada dels Reis acordant, en mig d'entusiasme, rialles i demés renquincalla humorística, el següent:

1.er Donar una forma més vistosa a L'AIGUAT, de manera que no tingui la pretensió de pa de passic que té els *Aires de la Conca*, ni la serietat de *Renovació*, ni l'estil de fulla dominical de la *Pedregada*, ni la forma de devantal que tindrà *El plet de la Facina*.

2.on Revisats els llibres de subscriptors i venda a la menuda, fer el firatje de mil, repartint-se 300 exemplars gratuïts a Montblanc, demanant en escrit correcte i legal a l'Alcalde, per vendre'l i cridar-lo com allò de Barcelona *La Nau*, *El Ciero*, *La Noche*, etc

3.er Aquest repartiment gratuït s'acabarà el dia que el senyor Albert Tala... surti diputat a Corts, siguin espanyoles, catalanes, valencianes o gallegues.

4.rt El dia que el capellà perseguit per la Dictadura el traslladin amb benifet a la Trinitat de Tarragona farem processó, novenari i quaranta hores.

5.nt El dia que surti premiat en un Jocs Florals el poeta de la *Pedregada* (solfar) organitzarem festa a Montblanc de família i farem reina de la festa «Una cunyada» (S. X.)

6.è Procurarem curar les malalties del cap sense distinció de classes, i al dir prcurarem no aludim a cap procurador.

7.è En matèria de divorcis en lloc d'encomanar-los al De los Rios, els hi diem passeu com pogueu que prou pena teniu.

8.è A la Senyora Antònia, Redactor de la *Pedregada* de Montblanc, un ciri i que Sant Antoni el guardi de prendre mal.

9.è El Director D. Ignasi de, con, por, sin, sobre, tras, Llorens, continuarà portant barba partida, barret tou i pagant les contribucions quan i com pugui.

10.è Un número sí, i un número no, hi haurà fotogravats.

11.è Si algú pren mal el curarà el metge i si algú s'enfada, fila i més fila.

12.è Quatre periòdics a Montblanc són suficients per tota mena de serveis i quefers.

Han estat jubilats per raó de l'edat, els mestres Silvestre Bel i Dolors Serra, que per espai de més de vint anys han regentat les escoles públiques a Vila-

vert.

L'AIGUAT DE SANT LLUC els desitja un ben-estar en el seu retir que sembla serà el veí poble Fonscaledes.

El fill del nostre Director, el Benjamí de la colla, Evarist, ha passat per la marfuga del sarampió. Afortunadament s'ha vençut aquest afer patalògic i a la llar del nostre amic hi torna l'alegria de la salut.

El fret a minvat i els omellors sembla que prompte treuran les flors que tan alegren els camps i que inspiren els poetes neòfits incloent-hi *La Pedregada*.

Per Santa Llúcia pas de pussa, per Nadal pas de pardal, i pels Reis, Talavera és qui no ho coneix.

Pel Febrer lloga un bon Pau Quer..., que si vol fer feina ja la pot fer. Març, Marçot, mata la vellà i l'Impresor si pot, a la vora del foc.

Rigorosament històric.

Un pagès d'aquests de bonhomia, tot donant un caramel a un noi de la mena dels eixerits li pregunta:

—Josepet, que voldràs ésser quant seràs gran?

I el noi com un llam respon:

—El... senyor Talavera!

Al número vinent, si som vius publicarem una lletra, qual contingut és dall i oli, i sabran els de Montblanc noves sensacionals. Prepareu els quinze cèntims.

Aquell senyor sabater al recollir quel senyor Llorens estava tip de Poblets, volia dir que com que'l senyor Llorens sempre ha exercit en poblets ara exerceix a Barcelona. Res, un lapsus perdonable; com que venen drogues és fàcil confondre la magnèsia amb el bicarbonat, el cafè amb la tila, la dona amb la cunyada, l'oncle amb el nebot, la moto amb l'auto i així successivament fins arribar al zero.

Al número pròxim hi haurà fotogravats i l'arribada a Montblanc del nostre agrari Alberti Tala... si hagués sortit en lloc del Sr. Simó o del Sr. Ruiz.

Parlen de testaferrós i d'emboscats. I ara resulta que un dels firmants del periòdic *independent* explica per tot Montblanc que l'article no era séu, ni sap res de lo que allí es parla i que'l va firmar per compromís.

Puc admetre lliçons de moral de tothom. De tothom menys d'aquest periòdic que amb tanta **independència** resulta ser el **prototipo dels testaferrós i dels emboscats.**

MIG EN SERIO I MIG EN BROMA

Coses que passen i no haurien de passar:

Que el quinzenal dels badocs prepara una edició extraordinària recopilan tota la brutícia que en forma d'articles hi han anat apareixent d'un temps ençà.

*

Que'l volum tindrà unes 300 planes i es titularà «En nom de Déu i del ben parlar».

*

Que's dividirà en tres parts o sigui «De l'humilitat, de la calúmnia i de la mentida».

*

Que'l pròleg explicarà que surt a la llum perquè un candidat molt conegut no'l va poguer sentar-se als escons del Congrés, car si aquesta vanitat hagués pogut ésser satisfeta no hauria sortit llibre ni fulles, ni articles, ni ex-sagrístants de nit.

*

Que allavors solament hauria restat el quinzenal dels badocs per fer-li encens i predicar pau entre els homes de bona voluntat.

*

Que la «Trinitat» o «unos de las izquierdas», han augmentat en un ex-sagrístà la seva numerosa colla d'escolans.

*

Que amb aquest nou ingrés ja no els hi falta ningú per poguer cel'lebrar una missa de pontifical.

*

Que's natural que hagin demanat auxili a ex-sagrístans perquè estan acostumats a anar de nit i certes feines ni en nom de Déu es poden fer a la llum del dia.

*

Que'l número vinent de la «Pedregada» hi haurà un article dedicat als mistos demostrant que d'ençà que'ls ven el Poblet són molt dolents.

*

Que això serà perquè primer el quinzenal dels ba-

docs ja varen tractar del negoci dels guanós i ara aquest de la «Pedregada», per no ser menys, ja han parlat del negoci del cine.

*

Que efectivament seguint per aquest camí veurem escrites al periòdic dels badocs, de la trinitat, i al dels seus escolans, totes les imbecilitats que són capassos d'escriure la mitja dotzena de despitats que campen per Montblanc i que han pres la nostra vila per camp d'experimentació de la seva mala baba.

*

Que abants senyora Antonia quan anava a cobrar no volia plata per no anar carragat.

*

Que fà pocs dies, sense anar a cobrar carregaba, si hagues volgut baixar unes cuantes escales.

*

Que un soci d'una coneguda societat ja fà temps que va dir que amb aquest enrenou de periòdics, fulles i socis de «nuevos cuño» els hi tocaria el rebre.

*

Que un altre va afegir que s'els hi havia acabat la tranquil·litat i que quansevol dia hi haurien raons.

*

Que ningú es podia pensar que les raons començessin amb la Senyora Antonia que s'ha posat de defensor d'un plet que ningú li demanava, i que no hi ténia art ni part.

*

Que en un dels darrers números del quinzenal dels badocs el nom del ex-candidat i surt escrit una dotzena de vegades.

*

Que davant d'aquesta propaganda s'han reunit els anunciants per a sapiguer quina tarifa paga.

*

I que amb aquest bluf tant fantàstic potser si que acabarà sen veritat allò que ell mateix *amb tota modestia*, va escriure de que llevat d'En Marcel·lí Domingo era l'home més popular de les comarques tarragonines!!!!

Els que en paraules encobertes em diuen que soc un venut, que provin de venir-me a comprar i sabran quin pas s'hi dóna.

Tip. Vda. de A. Monmany-Montblanc